

grændsende Landdistrikter kunde gjøre det noget betænkeligt for disses Bekommende at ophæve Næringskatten, og det troer jeg ogsaa, han har fuldkommen Ret i. Kjøbstædernes Forhold ere i denne Henseende meget forskjellige; hvor en Kjøbstad er beliggende omtrent midt paa sin Grund, der er Næringskattens Ophævelse en ganske ligegyldig Sag, og det har allerede viist sig, at flere Kjøbstæder have benyttet den Afgang, der er givne til at ophæve denne Skat, men en heel Deel anderledes forholder det sig, naar Landdistriktet strækker sig lige til Kjøbstadens Port, thi da vil der stables en Række Bygninger i Kjøbstadens umiddelbare Nærhed, hvor de Næringsdrievende ville befinde sig under heelt andre Vilkaar end i selve Kjøbstaden. Jeg skal dertil føie et andet Moment; det er nemlig allerede nu ikke uden Exempel, at endog de største Næringsbrugere i Kjøbstæder bosætte sig udenfor Kjøbstadens Grund, naar denne støder nær til Kjøbstaden. Man kan da, efter de nuværende Regler, alligevel træffe den omhandlede Mands Bedrift ved en Beskatning paa Næring, men skal man alene være henviist til Beskatningen paa Formue og Veilighed, saa vil det i saadanne Tilfælde slet ikke være muligt at træffe selv en største Bedrift i Byen; dette er et Moment, hvorpaa jeg meget maa henlede det ærede Things Opmærksomhed.

Lovforslaget indeholder med Hensyn til Beskatning paa Formue og Veilighed den Bestemmelse, at det i saa Henseende skal have sit Forblivende ved de hidtilgjældende Regler. At man har udsløttet af Lovudkastet den bebudede Indkomsskat, kan jeg finde saare rimeligt, thi det Forsøg, der er gjort i Kjøbenhavn, er vistnok ikke meget lokkende for Udenforstaaende; det skal jeg indrømme. Det er et mærkeligt Exempel paa, hvorledes det ikke er nok at paavise en i og for sig rigtig Tanke; denne har kun ringe Betydning, naar man ikke tillige kan paavise, hvorledes den kan blive gennemført; men paa den anden Side skal jeg ikke nægte, at jeg ikke har de bedste Tanker om Beskatningen paa Formue og Veilighed. Dersom den høitærede Minister fik den Opgave at estervise de Regler, som man hidtil har fulgt ved denne Beskatning, vilde han vist komme i stor Forlegenhed. Enhver, der har havt Veilighed til at

deeltage i nogen Forhandling om Beskatning paa Formue og Veilighed, troer jeg vil være kommen til det Resultat — ibetmindste vil han have været langt helbigere end jeg, hvis han er kommen til det, modfatte — at man i saa Henseende slet ingen Regler har; man følger et Skjøn, hvorved man ikke ret gjør sig Nede for, hvad det er, der skal udføres. Jeg har havt Veilighed til blandt Andet at deeltage i temmelig vidtløftige Forhandlinger angaaende een Kommunes Beskatningsforhold. Den hele Rigning var lagt frem til almindeligt Eftersyn, og endeel Mænd traadte sammen med den Opgave alvorlig at drøfte denne Rignings Retfærdighed. Det lykkedes ved at tilkalde Forskjellige at faae paalidelige Oplysninger om, hvor stor Indtægt Mænd i disse Stillinger kunde antages at have, og ved dermed at sammenligne den Beskatningsliste, der var fremlagt, viste der sig følgende Resultater. Naar man gik ud fra Mellemklassen i Beskatningsstalaen, vare de lavest Besatte, i Forhold til deres Indtægter, beskattede tre Gange saa høit som de mellemste, og gik man derfra til de høiest Besatte, var deres Beskatning kun $\frac{1}{3}$ imod Mellemklassen; der fremkom altsaa en forholdsvis 9 Gange saa høi Beskatning af de lavest som af de høiest Besatte. Da dette var blevet klart, opstod der forskjellige Spørgsmaal om, hvilke Regler der nu var at følge, og hvad Beskatning paa Formue og Veilighed egentlig skulde betyde. Den første Regel, man kunde tænke paa, var naturligvis den: Skal under lige huuslige Vilkaar — altsaa med Hensyn til Familiens Størrelse osv. — dobbelt saa høi Indkomst betale dobbelt saa høi Skat? Men Svaret derpaa blev: „Nei, vor Herre bevare os, det vilde være en forfærdelig Urimelighed!“; det var aldeles ikke at tænke paa at bringe dette Forslag igjennem. Den næste Tanke, man saa henvendte sig til, var, om det da ikke kunde være muligt, ved en heel Omlægning af Beskatningen at tilveiebringe et retfærdigere Resultat, thi det viste sig desuden, at Byens Regulativ havde sat et vist Maximum for de Portioner, der kunde tildeles hver Enkelt, hvoraf Følgen blev, at de, der besad den største Skatteevne, for en væsentlig Deel af deres anerkjendte Indtægt vare fri for at svare Skat, fordi der